

Drömhästen

Solen kastar hårda skuggor på grusvägen. Den leder spikrakt från Lextorps myller av hus till lugnet i Gärdhem. Vinden rasslar genom fält med gulgrön havre. Långt till vänster bildar radhusen vid Myrgången en skarp gräns mellan stad och land.

Han går med tunga steg.

Hon studsar en bit framför med blicken mot järnvägsspåren. Där på andra sidan ligger hagen, även om hon inte kan se den än. Hettan gör synfältet till en dallrande hägring. Hon hoppas att hästarna är ute. Då ska den grå ponnyn få moroten som ligger i framfickan på shortsens.

Fast just i dag kvittar det faktiskt om hagen är tom. Hon ska få hyra en häst. Hyra! Det är nästan som att äga. Trots att ingenting annat har funnits i hennes huvud de senaste dagarna så är tanken fortfarande lika överklig. Ska hon få ägna sig åt en häst i en hel vecka? Rida barbacka så där som de gör i böckerna. Sniffa på varm päls och låta handen smeka en mule len som sammet.

Ingenting är klart, men i dag ska de i alla fall gå till bonden och fråga vad det kostar.

Han harklar sig. Hennes axlar stelnar reflexmässigt.

”Jo, det var en sak.”

”Vadå?”

”Sen när vi kommer fram är det nog bäst att du säger att jag är din pappa.”

”Varför det!”

”Annars kanske vi inte får hyra en häst.”

Hon sparkar till en sten. Den rullar över grusvägens damm och flyger ner i diket. Hon har redan en pappa och det är inte den där tjocka gubben. Han är mammas pojkvän, en bifigur. Men ... nu var det han som tog upp det här med hästen. Drömmen kunde bli sann.

Men han har säkert rätt, en elvaårig unge får nog inte hyra någonting. Det blir ingen häst utan en pappa. Den riktiga är förstås inte i närheten. Hon minns knappt när hon såg honom senast.

Järnvägsrälsen glöder i hettan. Lamporna vid korsningen skickar ut ett blekgult sken med långa intervaller. ’Ingen fara’, pustar de. Hon tittar sig ändå om åt båda hållen innan hon passerar. Ibland sker skiftet från lugn lunk till skrikande röd signal snabbt och hon tycker att korsningen är läskig. Tänk om hon skulle bli paralyserad? Fastna på spåret. Inte kunna göra annat än att stirra in i strålkastarna och vänta in det skenande tåget.

På andra sidan rälsen är hagen tom. Hon rycker åt sig en tageltuss som fladdrar på taggtråden. Stråna är svarta och sträva. Hon blundar och drar in den trygga doften.

Han står kvar på grusvägen och harklar sig igen. Hon hatar det ljudet. Inte så mycket för att slemmet som rusar upp och ned i strupen är äckligt, utan för att harklingen alltid kommer innan han ska säga något som hon inte vill höra.

”Vi kan gå genom skogen. Jag tror att det blir lite närmare.”

Skogen? När hon ska titta på hästarna tar hon alltid cykeln och kör på grusvägen som följer hagens mjuka sväng. Men han har ingen cykel. Och hon vill komma fram till bonden så snabbt som möjligt. Där väntar svaren om hästen. Varje minut räknas!

Skogen är mörk och tät, men en tydligt upptrampad stig följer baksidan av hagen i riktning mot gården. Dofthen av häst hänger som varm parfym i luften. Överallt finns hovavtryck och högar av spillning. Här har folk ridit. Snart kan hon bli en av dem!

Hon får lust att rusa fram längs stigen och låtsas att hon är en fullblodshäst som sträcker ut i full galopp med fladdrande man. Det är en svart hingst som är lite vild, men lyder hennes minsta tygeltag.

Undrar hur det känns?

Hon har aldrig ridit. Inte på riktigt. Några rundor på en uttråkad ponny i någon nöjespark bara. Men hon har läst hundratals böcker och kan fantisera fram en bild av hur det är att flyga fram över ängarna i sporrsträck. Hon känner hur hästens kraftfulla muskler rör sig och fartvinden som piskar fram tårar i ögonen. Det är underbart!

Runt henne susar skogen ödsligt. Inga steg hörs längre bakom ryggen.

Han har stannat och tittar sig om åt båda hållen med jagad blick. Ansiktet är svettblankt. Håret krullar upp sig runt öronen. Han ser sig om igen och prånglar sedan upp något ur byxlinningen.

Flaskan är i genomskinligt glas och till hälften fylld med en klar vätska, som inte är vatten. Hon kramar om moroten i fickan så hårt att den knäcks.

Han skruvar av korken, sväljer snabbt två klunkar och torkar sig om munnen med handens baksida.

”Säg inget till mamma. Det här är vår hemlighet.”

Hennes mage blir tung. De där kantiga stenarna som han släppt ner ligger där och skaver mot varandra. Hon brukar tänka så. Att han släpar runt på en stor säck till brädden fylld med grå stenar. Han tar säcken med sig när han då och då tvingas lämna deras hem, men drar raskt tillbaka den när han får lov att flytta in igen. Det kan dröja några veckor, ibland månader. Men han får alltid komma tillbaka! Och det första han gör är att tömma stensäcken i henne så att själen tyngs ner.

Han tar en klunk till och skruvar på korken. Sedan gömmer han flaskan i byxlinningen och fortsätter rakt fram på stigen som om ingenting har hänt.

Hon går efter med blicken fäst på hans rygg. Hon vet ändå hur han ser ut i ansiktet. Svagt lila kinder. Ögon som är röda där de ska vara vita och som är överdragna med ett slags grumligt filter.

Hon har helt tappat lusten att galoppa i vild fart över granbarren. Nu har hon inte bråttom alls att komma fram. Hon ser framför sig en scen hon inte vill uppleva. En där hon pratar med bonden, frågar saker som hon hoppas passar bra när man vill hyra en häst. Samtidigt svajar han full och tyst bredvid. Eller ännu värre. Han svajar full bredvid – och pratar. Ljuger med sin fula brytning. *Jak är flickans fassan*. Varför kan han inte ens prata riktigt!

Hon ser sig själv stå och skämmas, fastän hon inte har något alls att skämmas för.

Sedan, när de har gått, kommer bonden att gå in till sin fru och berätta om jantan som ville hyra en häst. Pappan var det inte mycket med. Stackars barn!

Hon hatar när folk tycker synd om henne. Allra värst är det när någon tittar rakt in i ögonen, kramar om och vill veta hur det är fatt, på riktigt.

Ögonen grumlas. Långt framme på stigen blir hans rygg mindre och mindre tills den försvinner helt.

Hon minns inte längre varför det var så viktigt att gå hit. Drömmen om hästen faller sönder och blir till en suddig fläck på stigen. Hon vänder om.

Solen kastar hårda skuggor på grusvägen som leder rakt från lugnet i Gärdhem till Lextorps myller av hus. Vinden rasslar fortfarande genom havrefälten som sträcker sig till Myrgångens radhus.

Men nu går hon med tunga steg.

Minna Ulin

Novellen är ett av bidragen i antologin Trollhätteberättelser som gavs ut 2016